

og en Kone i Nattrøje slog en Potte ud i Rende-stenen, eller en lille Hund blev et Øjeblik sluppet ud i det Fri. Her løb et Par Katte om og opførte Elskovsduetter.

Da den Graaklædte endelig ved at udsørge de enkelte Personer, han traf paa undervejs, havde fundet Hjertensfrydgade, fortsatte han her sin Undersøgelse, idet han ved Hjælp af Tændstikker aflæste Numrene over Dørene, indtil han naaede det Hus, hvor Per boede. Først ledte han med Haanden efter en Klokkestreng, og da han ingen fandt, gav han sig i Lag med den gammeldags Klinke, fandt omsider ud af, hvorledes Døren skulde aabnes, og traadte ind i Husets lille Forstue, hvor der imidlertid var saa mørkt, at han ikke kunde se en Haand for sig. I den Hensigt at hidkalde en eller anden af Beboerne rømmede han sig kraftig et Par Gange.

Saa aabnedes Døren til Stuelejligheden, hvor der boede en yngre Skibstømrerfamilje. Over et glatkæmmet Hoved, der tilhørte en Kone, som kiggede frem med et Barn ved Brystet, strømmede Lampelyset ud imod den Fremmede og udskar af Mørket et ungt, langt og blegt Ansigt med rødkantede Øjne og smaa Bakkenbarter under Ørene.

„Er det ikke her, Hr. Sidenius bor?“ spurgte han uden forudgaaende Hilsen.

„Jo, — han bor derinde i Bagstuen. Men han er ikke hjemme.“

„Ja saa! . . . Det er maaske hans Værtinde, jeg taler med?“

„Nej. Han bor hos Olufsens deroppe paa Salen . . . Jeg skal kalde af Madammen.“

I det samme knagede den stejle Stigetrappe under